

Orbán Viktor ünnepi beszéde az 1956-os forradalom 60. évfordulóján

2016. október 23. Budapest

A lengyelek azt éneklék himnuszukban: „Nincs még veszve Lengyelország, amíg mi élünk.” A magyarok a Nemzeti dallal válaszolnak: „A magyarok Istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk.” A lengyel légió azt írta zászlajára: „A ti szabadságotokért és a mienkéért!” Ez így volt 1848-ban, így volt 1956-ban, és így van ma is. Két szabadságszerető, bátor nemzet ezeréves barátsága ez. Szívből köszöntöm a magyarok fővárosában, a nemzet főterén Andrzej Dudát, a lengyelek elnökét, vele együtt köszöntjük Lengyelország egész népét. Isten óvja Lengyelországot! Hálás szívvel köszöntöm a körünkben ünneplő ötvenhatosainkat. Hosszú életet kívánunk nekik! És tisztelettel köszöntöm Magyarország barátait, akik 26 országból érkeztek. Ők azok, akik azokban a nehéz napokban is mellettünk álltak, kiálltak értünk, és ma itt együtt ünnepelnek velünk. Isten hozta Önöket!

Köztársasági Elnök Úr! Házelnök Úr! Hölgyeim és Uraim! Magyarok a nagyvilágban!

Üdvözlétünket és szívből jövő jókívánságainkat küldjük innen minden magyarnak. Éljenek bárhol a világban, Magyarország az ő hazájuk, Budapest az ő fővárosuk is. Ahogy 1956 októberének fényes emléke is mindannyiunké. Nekünk október 23-a a büszkeség napja. Hatvan év után is felemel és megtisztít. Olyan közös örökség ez, amit a diákok, az újpesti és csepeli munkások, a pesti és budai polgárok, lakatosok, tanoncok, mérnökök, orvosok, bányászok, katonatisztek és a kivégzett miniszterelnök hagyott ránk. Örök hálánk, köszönettel tartozunk érte.

Tisztelt Ünneplő Magyarok!

Magyarországon 1956 után még harmincnégy évig kommunista diktatúra volt. Élni kell. Még a diktatúrában is ez a legfőbb parancsolat. Élünk, ahogy tudunk. Bedeszázott égbolt, rossz alkuk, alakoskodás, rejtőzködés, lapos félrenézések, bezárt szívek és bizalmatlanság. A diktatúrák rideg mindennapjai felőrlik az emberi méltóságot, bukásuk után rendre üresség, megcsappant életerő és kisszerűség marad, de itt, Magyarországon mi éppen azt köszönhetjük ötvenhatos hőseinknek, hogy még a magyar történelem legsötétebb éveiben is, még a szovjet megszállás alatt is volt mire büszkének lennünk. Hálásak vagyunk, hogy nekünk és minden ezután születő magyarnak nem a 45 évnyi nyomasztó sötétség emléke jutott osztályrészül. Mi nem az emberi gyengeséget, nem a meghasonlást, hanem a bátorság, a hősiesség és a nagyság dicsőségét kapjuk útravalónak. Büszkéek lehetünk elődeinkre, és büszkéek lehetünk a hazánkra. Mi, magyarok a kommunizmust és a szovjet megszállást is túléljük. Ma felemelt fővel, erőnk teljében, egy erős Magyarország magabiztos fiaiként állhatunk itt. A kommunista pártállamot megdöntöttük, a szovjeteket hazaküldtük, és kigyógyítottuk hazánkat a diktatúra

szövegményeiből. Kitaruló világ, egyenes tartás, világos beszéd, tiszta tekintet és megnyitott szívek. Köszönet és hála, hogy mi erre építhetjük a jövőnket.

Tisztelt Ünneplő Magyarok!

1956 októberében Budapesten a történelem menete fordulatot vett. A megjövendőlt kommunista világforradalom helyett kitört a kommunista világ elleni forradalom. Megüzentük a Nyugatnak, hogy a Szovjetunió sebezhető, és hogy ezen a világon csak a templomok tornyán lévő csillagok maradandóak. A rendíthetetlennek hitt szovjet kommunizmus olyan sebet kapott, amiből már nem tudott felépülni. 1956 után együtt meszesedett és vénült vezetőivel, s velük együtt végül el is vitte az ördög. Igaz, néhanapján visszatér füttyögetni. Senki sem tudhatja, honnan van az erő és készség a magyarokban, akik a semmiből támadva, parittyás Dávidként minden száz évben egyszer a legnagyobb csodákra képesek. Meglehet, hogy bennünk ugyanaz az ősi tudás munkál, mint két és fél ezer évvel ezelőtt a görögökben. A régi görögök testamentuma így szól: a boldog élet titka a szabadság, és a szabadság titka a bátorság. Nekünk, magyaroknak van tehetségünk a szabadsághoz. Mindig is tudtuk, mit kezdjünk vele. Tudjuk, hogy a szabadság nem egy állapot, ahova eljuthatunk, hanem egy létforma. Olyan, mint az úszás: aki abbahagyja, elsüllyed. A szabadság mindig mindenütt egy egyszerű kérdés: mi döntünk a magunk életéről vagy valaki más?

Tisztelt Emlékezők!

A magyarok sohasem mondanak le a szabadságról, sohasem törődnek bele az elvesztésébe, és a legreménytelenebb helyzetben is elő tudják azt varázsolni. 1956 őszén mindenki láthatta a szabadságot. Láthatta a maga tökéletes és hibátlan szépségében. Itt járt-kelt Budapest utcáin és terein, sorban állt a boltok előtt, beült a családi asztalokhoz, megjelent a hivatalokban, a füsttől ragacsos pályaudvarokon, a kocsmák bánatos fémpultjainál, és jövedelekor az akkori magyarok felálltak, és nemzeti himnuszunkat énekelték. A szabadság, ha magyar, még halálában is csodálatos. És csoda volt halálában is, bár jeltelen sírba, arccal a föld felé, kátránypapírba csavarva, lábát szögesdróttal összekötözve temették el, mégis feltámadt, itt van közöttünk ma is, és egybegyűjt bennünket.

Tisztelt Ünneplők!

Ha hazánk nem szabad, mi sem lehetünk azok. Egyedül legfeljebb magányos lehet az ember, de szabad soha. Köddé vált népek sorsa figyelmeztet: ha egy nemzet feladja függetlenségét, bármikor visszasüllyedhet egyszerű nemzetiséggé. A birodalmak bekebelező és megemésztő étvágyával szemben csak a saját nemzeti függetlenségünk védhet meg bennünket. A szovjet birodalomnak is azért akadtunk meg a torkán, azért tört belénk a foga, mert ragaszkodtunk nemzeti eszméinkhez, összefogtunk, és nem adtuk fel hazaszeretetünket. Ezért sem fogadhatjuk el most, hogy a mi közös otthonunkat, az Európai Uniót modernkori birodalommá alakítsák, nem akarjuk, hogy a szabad európai

nemzetek szövetsége helyére egy Európai Egyesült Államokat léptessenek. Európa szabadságszerető népeinek ma az a feladatuk, hogy megmentse Brüsszelt az elszovjetesedéstől, hogy el akarják dönteni helyettünk, hogy kivel és hogyan éljünk együtt a saját hazánkban. Mi, magyarok európai nemzet akarunk maradni, és nem egy nemzetiség akarunk lenni Európában. Az '56-os szabadságharc örököseiként nem fogadhatjuk el, hogy Európa elvágja azokat a gyökereit, amelyek valaha naggyá tették, és nekünk is segítettek a kommunista elnyomás túlélésében. Nincs szabad, erős, tekintélyes és tiszteletre méltó Európa a nemzetek éltető ereje és a kereszténység két évezredes bölcsessége nélkül. És azt sem nézhetjük tétlenül, hogy leplezetlenül és szervezeten kicserélik az altalajt, amelyből az európai civilizáció szárba szökött. S ha Európa sorsának alakítására hazánk mérete és súlya miatt nem is lehetünk képesek, viselnünk kell a felelősséget saját sorsunkért. Ha Európa többsége kicseréli is saját civilizációja alapjait, kicseréli és összevegyíti saját eszméit és népességét, nekünk képesnek kell lennünk megóvni annak az Európának egy Magyarországnyi darabját, amely mindig is hevítette a szívünket, és lelkesítette a magyarokat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A szabadság titka a bátorság. Nem patikamérlegen kiporciózható erény; vagy bátor, vagy gyáva. Hogy kik is vagyunk valójában, akkor mutatkozik meg, ha eljön a próbatétel ideje. Bennünk, magyarokban a bátorság és a józan ész jól megfér egymás mellett. Sohasem vágytunk olyan szerepre, amely meghaladja az erőnket, és nem szoktuk olyan fába vágni a fejszénket, amely aztán a fejünkre dől. Mégis – talán a földrajzi fekvés teszi – minden a történelem harminc évben egyszer az Európa jövőjéről szóló viták fősodrába lök bennünket. 1956-ban, miután a szovjetek kivonultak Ausztriából, keleti határainkon túlra akartuk tolni a vasfüggönyt, bátrak voltunk, és benzines palackokkal is nekimentünk a szovjet tankoknak. 1989-ben nekünk kellett megnyitnunk a határt, hogy német a némethez utat találhasson, bátrak voltunk, és megtettük, hiába állomásoztak itt a szovjet csapatok. És most, 2015-16-ban nekünk kell lezárnunk a határt, hogy megállítsuk a délről özönlő népvándorlást, bátrak voltunk, és nem engedtünk sem a fenyegetésnek, sem a zsarolásnak. Egyszer sem kértük a feladatot, a történelem hozta így, a sors mérte ki ránk. Mi csak annyit tettünk, hogy nem futottunk el, nem hátráltunk meg, csak teljesítettük a kötelességünket. Mi akkor is helytállunk, ha azok támadnak ránk hátulról, akiket valójában védelmeznünk. Van bátorságunk szembenézni az igazságtalansággal, magyar földön az igazságtalanság nem ad felmentést a kötelesség teljesítése alól, ezért ránk Európa mindig számíthat.

Tisztelt Ünneplő Lengyelek és Magyarok!

Azt kívánom magunknak, sose váljunk gyáva néppé. Gyáva népnek nincs hazája. Drámai helyzetek, erős ellenfelek, súlyos tétek mindig lesznek, de ez nem ok arra, hogy úrrá legyen rajtunk a félelem. Nem ok arra, hogy teret adjunk a félelem szálláscsinálóinak: terroristáknak, akik hadat üzentek a nyugati világnak; haszonlesőknek, akik jobb sors után

vágyakozók százezreit indítják Európa felé; a jótét és naiv lelkeknek, akiknek fogalmuk sincs, hogy milyen végveszélybe sodorják Európát és vele önmagukat. Ha két út közül választhatsz, válaszd a nehezebbet, ez a bátorság első szabálya. A modern világ szenved, mert mindezt elfelejtette, Európa ma inkább az olcsóbbat, a hígabbat, a kényelmesebbet választja. Saját gyerek helyett bevándorlókat, munka helyett spekulációt, fegyelmezett élet helyett eladósodást. Mi, magyarok a nehezebb úton indultunk el: Bevándorlók helyett saját gyerekeket, spekuláció és segély helyett munkát, adósrabszolgaság helyett saját lábon állást, feltett kéz helyett a határvédelmet választottuk.

Mélyen tisztelt Ötvenhatosok, kedves Ünneplők!

Nincs győzelem a szívek felemelése nélkül, '56-ban sem lett volna. Bátorra tette a gyávákat, egymás felé fordította a gyanakvókat, tettvágyat hozott az ájult dermedtség helyébe, és egységet, nemzeti egységet teremtett ott, ahol viszály, osztályharcos uszítás, mérgezett kutak és széthulló nemzet volt.

Barátaim!

Hiába a politikai erőfölény, a parlamenti többség és még az új alkotmány is hiába, mert mindez szükséges, de nem elégséges. Most sem lehet győzelem a szívek felemelése, Magyarország és a magyarok lelki ébredése nélkül. Előttünk világít '56 nagy példája. Akinek van szeme a látásra, látja, akinek van füle a hallásra, hallja az évezredes igazságot: fő dolgokban egység, egyebekben szabadság és mindenkiben szeretet.

Dicsőség a bátraknak! Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!

forrás: Miniszterelnöki Kabinetiroda